

ПРОЄРУЧИЦЯ

*Парафіяльний часопис храму Богородиці Проєручиці
Української Греко-Католицької Церкви в Естонії*

М. ТАЛПИН

ВЕРЕСЕНЬ 2016 Р. Б. №17 (21)

Воздвиження чесного хреста Господнього

ВЕРЕСЕНЬ 2016

4 Неділя 13-та Свята Літургія 10:00 - Таллінн	3	2 Свята Літургія 09:00	1 Початок Індикта, тобто Нового року. Свята Літургія 09:00		
11 Неділя 14-та Свята Літургія 10:00 – Таллінн 16:00 – Тарту	10	9 Свята Літургія 09:00	8 РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ Свята Літургія 09:00	7 Свята Літургія 09:00	6 Свята Літургія 09:00
18 Неділя 15-та Свята Літургія 10:00 - Таллінн	17 Св. мчц. Софії і троїх її дочок, Віри, Надії й Любови.	16 Свята Літургія 09:00	15 Свята Літургія 09:00	14 ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО І ЖИВОТВОРЯЩОГО ХРЕСТА 09:00 Св.Літургія СТРОГИЙ ПІСТ	13 Свята Літургія 09:00
25 Неділя 16-та Свята Літургія 10:00 – Таллінн 16:00 – Хельсінкі <i>Зустріч української молоді Естонії в Кодаєма</i>	24 <i>Зустріч української молоді Естонії в Кодаєма</i>	23 Св. Літургія 09:00 <i>Зустріч української молоді Естонії в Кодаєма</i>	22 Свята Літургія 09:00	21 Свята Літургія 09:00	20 Свята Літургія 09:00
1 ЖОВТНЯ 10:00 Св.Літургія ПРАЗНИК Богородиці Троєручичі	1 ЖОВТНЯ 10:00 Св.Літургія ПРАЗНИК Богородиці Троєручичі	30 Свята Літургія 09:00	29 Свята Літургія 09:00	28 Свята Літургія 09:00	27 Свята Літургія 09:00
26 Свята Літургія 09:00					
26 Свята Літургія 09:00					

Різдво Пресвятої Богородиці - 8 вересня.

У невеличкому галілейському місті Назареті жила літня подружня пара - Йоаким і Анна.

Батьки Пречистої Діви Марії відзначалися великою праведністю та жертвенною любов'ю до Бога і ближнього. Свої плоди Йоаким ділив на три частини: одну частину давав на жертву для Бога, другу для бідних, а третю залишав для себе.

Святе подружжя Йоаким і Анна довгий час були бездітними і плакали про те, що у них немає дітей. У жидів бездітність вважалася не тільки за брак Божого благословення, але й за Божу кару.

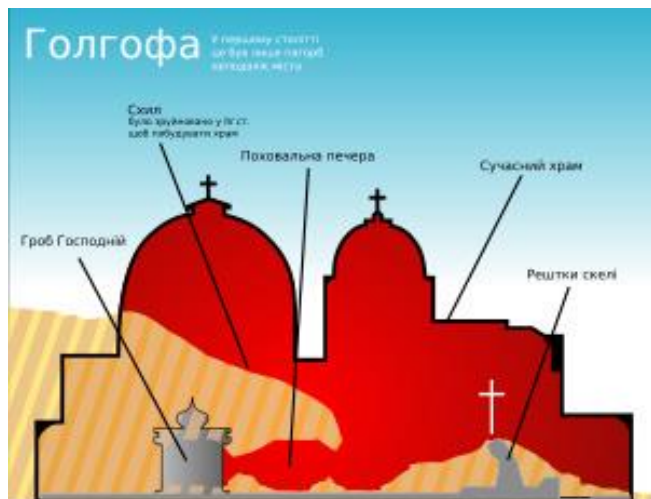
Одного разу Йоаким у велике свято приніс в Єрусалимський храм дари Господу Богу. Але священик не захотів прийняти дарів Йоакима, тому що він був бездітний, а діти вважалися благословенням Божим.

Після довгих молитов святого подружжя Господь змиловдився над ними. Народилася Дочка, найчистіша і найблагословенніша - БОГОРОДИЦЯ. Вища за все, що було коли-небудь створено, початок нашого спасіння, наша молитовна заступниця перед Богом. Про різдво її раділи небо і земля.

З нагоди її народження Йоаким приніс Богові великі дари і жертви, отримав благословення первосвященика, і всіх людей за те, що удостоївся благословення Божого.

Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господнього

Пам'ять про місце, де страждав Христос Спаситель, і де він висів на хресті переходила з роду в рід. Знайшлися дуже старі люди, які маленькими чули від найстаріших про місце, де був розіп'ятий Христос на горі Голготі. Та тепер на тому місці були руїни поганської божниці; а це святе місце було засипано римлянами, які колись володіли цією землею.

Цариця Олена разом з Єрусалимським патріархом Макарієм веліли розібрати руїни поганської божниці і вивезти за місто, щоб із тої диявольської будівлі не залишилося ні одного каменя на святому місці. Потім стали копати землю і, за Божою ласкою, відкопали печеру, де був гріб Христа Спасителя, а

біля печери знайшли три хрести. Не було сумніву, що один з них має бути тим, на якому страждав Христос. Але котрий із них? Було знайдено і таблицю з написом на жидівській, грецькій і латинській мовах: "Ісус Назорей, цар юдейський", знайдено цвяхи, але не було жодної певности, котрий з трьох христів є деревом життя і нашого спасіння. Тоді, за порадою святого Макарія, всі три хрести занесли до одної побожної, але смертельно хворої жінки, а весь народ гаряче молив Господа, щоб Він чудом показав, який з христів є хрестом Його Сина. Приклали один хрест до хворої, не допомогло їй нічого, приклали другий, те саме, аж коли доторкнулася вона до третього хреста, то животворяща сила увійшла в неї, вона підвелася з ліжка цілком здорова і стала величати Господа. (Згідно з іншими джерелами, святий хрест приклали також і до одного мерця і той ожив.)

Тепер уже не було сумніву, котрий з христів – є хрестом Ісуса Христа. Свята Олена і святий Макарій припали до підніжжя животворящего хреста і віддали честь Тому, який на цьому хресті був розіп'ятий задля нашого спасіння кров.

Христова Церква святкує пам'ять "Воздвиження" 14 вересня і всі ми в цей день сокрушеним серцем, як колись у Єрусалимі, зі сльозами жалю і вдячності зиваємо: "Хресту Твоєму поклоняємося, Владико!"

Свята Олена взяла поперечну частину святого хреста з собою до Царгорода, а повздожну частину, поміщену у срібну скриньку, веліла зберігати в Єрусалимі. Коли ж побудовано було церкву святого Воскресення Христового, то там і поклали святе хресне дерево. Маленькі частинки хреста єпископи отримували для своїх церков і всюди до цієї святині ставилися з надзвичайним почитанням.

Минуло багато років, минулася і давня християнська ревність; народ став більше служити пристрастям, ніж Богу. І тоді нависла люта хмара над Єрусалимом, перський цар Хозрой II у 614 р. захопив Єрусалим. Дуже багато народу, зокрема і тодішнього патріярха Захарію, він узяв у полон, забрав усе золото і цінності, які були в церквах, і святий хрест Господній забрав з собою до Ктезифону, одного з головних міст Персії. І лиш весь християнський світ став каятися і навертатися до Бога, як Він допоміг імператорові Іраклію і той успішно провадив семилітню війну з персами. Тоді рідний син Хозроя, на ім'я Сирой, велів убити батька, а сам, обійнявши престол, став просити в імператора Іраклія миру, який і було укладено 628 р. Сирой відпустив на волю всіх полонених християн, зокрема й патріярха Захарію, а також повернув святий хрест, що було однією з найперших умов миру.

Святий хрест спочатку переправили до Царгорода, а потім сам імператор повіз його до Єрусалиму. Прибувши сюди, він побажав сам винести святий хрест на гору, до церкви святого Воскресення Христового, і ніс його при незліченному здвигу народу. Та у підніжжя гори він зупинився і не міг навіть кроку ступити вперед. Усі здивувалися, що значить те чудо, аж ось приступає до імператора патріярх Захарій і каже так: "Не можна тобі, царю, в дорогих шатах виходити на гору, на яку Христос Спаситель в одній лиш скривавленій накидці ступав босими ногами".

Іраклій зняв свою багату одержу, зняв чоботи і в бідній одержі, босим прийняв святий хрест на рамена і тепер уже без перепон вийшов на гору, де патріярх Захарій поблагословив святим хрестом народ. Христова Церква також святкує пам'ять цього другого "Воздвиження", яке відбулося 14 вересня 629 р.

НЕДБАЛІ СПОВІДІ І ВТРАЧЕНЕ ПРОЩЕННЯ

Багато з нас зараз недооцінюють свій власний скарб. Цей скарб - таїнство Сповіді. Ми часто отримуємо це таїнство. Ми знаємо, що Сповідь спрямована не лише на відпущення смертного гріха. Навіть якщо ми вже вільні від смертного гріха, ми знаємо, що таїнство Сповіді посилить наше очищуюче прощення. Ми також пам'ятаємо, що це таїнство дає свій власний, особливий дар, яким є сила опору спокусі. Ми часто ходимо до Сповіді, тому що знаємо, що це найпевніший спосіб утримання від тяжкого гріха. Проте у той чи інший час ми напевне казали собі: «Мені здається, що я небагато отримую від Сповіді. Я ходжу, бо я знаю, що я повинен, але я не відчуваю, щоб мені від того ставало набагато краще. Мені здається, що я тиждень за тижнем, місяць за місяцем розповідаю ті самі старі гріхи.»

Якщо ми коли-небудь таке говорили, або відчували, то цілком можливо, що ми надто сильно сприймали Сповідь як щось формальне. Роками Сповідь була для нас звичною справою. Ми почали дуже недбало ставитися до неї. Може, тут цінність цього скарбу не стільки не виявлена, скільки забута.

Ми хочемо швидко покінчити з цим, щоб зайнятися нашими більш важливими справами. За тридцять секунд ми вже готові до Сповіді. Нема потреби вивчати свою совість; ми будемо розповідати те саме, що розповідаємо вже протягом останніх п'яти чи десяти років. Отже, ми розповімо це знову, тоді відбуднимо наше каяття, лише наполовину усвідомлюючи зміст слів, які ми говоримо.

СПОВІДЬ - це таїнство, яке Ісус нам дав ціною Свого життя. Це є таїнство, для якого цей обтяжений гріхом світ, сам не знаючи цього, став притулком на довгі тисячоліття. Це таїнство такої неймовірної сили, що ми б ніколи не повірили, якби не знали, що його створив Бог. Це таїнство, яке примушує Бога стояти струнко, у готовності роздати нам Своє милосердя і Своє прощення. Це Божа власна протиракетна ракета; зброя, яку Бог застосовує проти себе, щоб відвернути Свою безмежну справедливість. Це таїнство, у якому ми так щільно наближаємося до божественного трону, що тільки ширма нашої людської сліпоти стоїть між Богом і нами. Це все є Сповідь.

А як ми шануємо її?

Якщо нам здається, що ми не помічаємо в собі великих змін, не зважаючи на наші часті Сповіді, то, можливо, ми повинні уважно розглянути два пункти, які є істотними для плідної Сповіді. Один з цих пунктів має відношення до нашого жалю про гріх, другий стосується вивчення нашої совісті.

Кожному християнину відомо, що ми не можемо здійснити доброї Сповіді, якщо ми приховуємо від священика смертний (важкий) гріх. Кожному християнину також відомо, що ми не можемо здійснити доброї Сповіді, якщо ми не маємо щирого жалю про свої гріхи. Людина може дуже добре розповісти всі свої смертні гріхи. Однак, якщо серед тих гріхів був хоч один, від якого вона не мала наміру відмовитися, то її Сповідь буде більш ніж марна. Ми це добре знаємо.

Якщо я наспіх підготувався до Сповіді, не доклавши зусиль взагалі, або доклавши недостатньо, щоб відчувати сильний жаль про теперішні і минулі злочини проти Бога, то я ошукую себе на незліченну кількість прощення. Кілька хвилин, які я зекономив, обійдуться мені надто дорого.

Отже, якщо ми відчуваємо, що ми отримуємо надто мало від наших Сповідей, то давайте почнемо тратити п'ять, або десять хвилин на відповідну підготовку. Ми могли б подивитися на розп'яття над вітарем і спробувати уявити, що було б, якби наші власні руки були наскрізь прошиті цвяхами. Кожний з нас міг би спробувати уявити тягар своїх гріхів, який Ісус витримує на Своїх плечах на хресті.

Ми можемо спробувати примусити себе пригадати кілька сторінок зі свого життя, які ми намагалися забути і які все ще викликають рум'янець сорому на наших щоках. Це не обов'язково повинні бути гріхи проти доброчесності.

А як щодо моїх гріхів проти милосердя?

Скільки разів я так жорстоко ображав чиїсь почуття?

Скільки разів хтось дуже потребував допомоги, а я був надто егоїстичний, щоб її надати?

Скільки разів я завдавав клопоту і головного болю іншим своєю впертістю чи пихатістю?

Скільки разів я не стримував злобних спалахів роздратування?

Скільки разів, подаючи поганий приклад, я допомагав дияволу виконувати його роботу?

Скільки разів я був нечесний чи нестриманий, чи бунтував проти Божого провидіння?

У минулому є щось, чого я соромлюся. Дайте мені витягти це з глибин моєї пам'яті і дайте мені відчути сором. Я згадую це не для того, щоб катувати себе. Я згадую це тільки, щоб нагадати собі про мою колишню невдячність Богові і про те, як я зраджував Його. Я прагну розбудити себе до нової вершини жалю. Тоді, після того як я розповім маленькі гріхи цього тижня, мої слова будуть мати справжнє значення, коли я скажу: «Я також шкодую про всі гріхи мого минулого життя.»

Прощення у великій кількості увіллється в мою душу. Поспішна підготовка до Сповіді виявляється не лише у недостатньому жалю, але й у недостатньому вивченні совісті. Ми не повинні розповідати священикові сьогодні те саме, що ми розповідали йому минулого разу. Можливо, ми забуваємо, що якщо ми розповідаємо знов і знов ті самі старі гріхи, то це все одно, що ми не розповідаємо їх взагалі. Навіть простими гріхи не можуть бути відпущені без щирого жалю про

них і наміру виправитися. Якщо ми тиждень за тижнем чинимо ті самі простими гріхи без помітного виправлення, то щирість нашого жалю є дуже сумнівною.

Тут знову очевидно, що нам потрібно попрацювати над своїм жалем. Безперечно, над вивченням совісті потрібно також попрацювати. За кілька секунд ми не можемо ретельно і правдиво оцінити кілька минулих днів чи тижнів. Ось чому нашим щоденним помилкам і невдачам вдається уникнути нашої уваги. Ось чому ми можемо сказати, думаючи, що це правда: «Я, здається, не пригадую за останній час ніяких гріхів».

О ні! А те, що ми подумки засуджували інших? А ті підозри, які ми плекали? А ті маленькі спалахи роздратування і те невдоволення, яке було справжньою формою опору Божій волі? А ті різкі і необдумані слова, які я сказав, та непрошена критика і ті непотрібні докори? А марнування часу нашого роботодавця; або, ще гірше, марнування Божого часу, коли є речі, які потрібно за цей час зробити? А непотрібне марнотратство сімейних коштів? А заохочення, яке ми дали пліткам, слухаючи їх?

Ці питання запропоновані лише як натяки. Вони вказують на те, що, можливо, наші дні містять більше гріхів, ніж ми уявляли. Ми не помітили цих гріхів, тому що ми не приділили достатньо часу, щоб прочесати наші дні дрібним гребінцем. Отже, й не дивно, що п'ятихвилинна «наспіх виконана» Сповідь не робить нас кращими. Не дуже дивно, якщо ми кажемо: «Здається, мої Сповіді мені не допомагають. Здається, я не став ані трохи кращим.»

Сповідь є таїнством з необмеженими можливостями для духовного зростання. І це є священне таїнство, божественний вплив, який вселяє побожний страх. Ми повинні ставитись до нього з великим почуттям пошани. Ми повинні віддавати йому стільки часу і уваги, скільки воно заслуговує. Із збільшенням жалю і кращим розумінням того, що ми чинимо гріх, до нас також прийде глибше почуття вдячності Богові за це Його таїнство примирення. Ми вже не будемо так поспішати залишити церкву. Наша Сповідь буде здаватися нам надто малою. Наші молитви подяки Ісусові будуть здаватися надто неточними, щоб подякувати Йому за всі прощення, які ми отримали в Його таїнстві відродження любові і забуття ненависті.

★ ★ ★ ★ ★

"Не ганяйся ні за добрими оцінками, ні за хорошою про себе думкою. Роби все по силі своїй і по совісті, а інше віддай в волю Божу. Це найкращий шлях, він дасть спокій і мир душі, що найдорожче".

Ігумен Никон

Молода жінка написала своїй матері такого листа: "Коли Ви, думаючи, що я не бачу, повісили на холодильнику мій перший малюнок, у мене з'явилося бажання малювати. Коли Ви, думаючи, що я не бачу, нагодували кота-волоцюгу, я зрозуміла, що слід піклуватись про тварин. Коли Ви, думаючи, що я не бачу, готували торт на мій день народження, спеціально для мене...

Я зрозуміла, що дрібні речі теж можуть бути винятково важливими. Коли Ви, думаючи, що я не бачу, молились, я теж повірила в існування Бога, з яким завжди можна розмовляти. Коли Ви, думаючи, що я вже сплю, цілували мене, я зрозуміла, що любити мене. Коли Ви, думаючи, що я не бачу, зрошували свої очі рясними сльозами, я зрозуміла, що часом стаються прикрі речі, але сльози допомагають.

Коли Ви, думаючи, що я не зауважую, посміхались, і я хотіла бути люб'язною й ввічливою, як Ви. Коли Ви, думаючи, що я не бачу, переживали за мене, я хотіла бути собою. Коли Ви думали, що я не бачу, я все бачила, тож дуже дякую Вам за все, що Ви зробили, думаючи, що я не могла цього бачити".

Бажаю кожному в житті
знайти того,
хто дивиться на світ
так же, як і ви.

Церква визнала ще одне об'явлення Діви Марії

«Об'явлення Божої Матері мали надприродний характер, — оголосив Гектор Карделла, єпископ-ординарій Сан Ніколас де лос Арройос в Аргентині, — вони гідні віри».

Заяву було опубліковано до 25-ї річниці будівництва санктуарію та підтвердження об'явлень.

Об'явлення розпочалися 25 вересня 1983 року в будинку Гледіс Кірога де Мотта, домогосподарки з міста Сан Ніколас де лос Арройос. Марія з'явилася під час молитви на вервиці. Уперше Марія заговорила з Гледіс трохи пізніше, 13 жовтня — в річницю останнього об'явлення у Фатімі.

Протягом наступних 6,5 років Гледіс отримала багато повідомлень від Матері Божої, а під час Адвенту і Великого Посту удостоїлася дару стигматів. Об'явлення супроводжувалися задокументованими пізніше зціленнями. Марія в своїх об'явленнях просила, щоби Гледіс записувала її послання.

27 листопада сповідник Гледіс — о. Перес — уперше почув про її видіння. Він зрозумів, що у вежі храму в Сан Ніколас стоїть статуя Марії, дуже схожа на постать, описану його каяницею. Це біла скульптура, освячена Папою Левом XIII і спочатку встановлена на почесне місце в соборі 1884 р. Але потім

її перенесли до вежі.

Гледіс, побачивши статую, підтвердила, що це образ Марії, яку вона бачила в об'явленнях. Під час чергового видіння Мати Божої звернулася словами з книги Вихід: «І влаштують вони Мені святилище, і буду перебувати серед них...» (Вих. 25, 8). Марія попросила про будівництво нової святині, в якій належало встановити згадану статую. Дієцезіальна комісія після ретельного розгляду справи 1989 року вирішила побудувати храм. Два роки по тому він був завершений.

Сьогодні прочани з усього світу приїжджають до Санктуарію Матері Божої Розарієвої в Сан Ніколас.

Загалом у період від 13 жовтня 1983 р. по 1 лютого 1990 р. Гледіс отримала більше 1800 послань Богородиці. Останнім була фраза Марії: **«Прошу вас, щоби ви жили згідно з Моїми настановами. Робіть це крок за кроком: молитесь, навертайтеся і вірте».**

Інформацію про об'явлення надала Петті Маг'вайр Армстронг, журналістка *National Catholic Register*. У підготовленому нею повідомленні з'являються різні вислови Діви Марії до Гледіс:

— Прихід Господа близький, і так, як сказано в Писанні: ніхто не знає ні дня, ні години, але Він прийде; і на цей момент душа християнина повинна бути приготовлена.

— Святий Розарій — це зброя, якої ворог боїться найбільше. Також він є притулком для тих, хто Його шукає, та брамою до Мого серця. Слава Господу за світло, яке Він дає світу.

— Дуже прошу вас молитися. Це прохання до всього людства. Моліться щиро, від серця, часто і з любов'ю. Молитву не можна відкладати, бо Мати хоче, аби через неї діти прийшли до Бога і нею перемагали свого ворога.

— Ісус у Євхаристії — це живе, справжнє Тіло. Поклоняйтеся Йому і любіть Його.

Марія також передала безпосередні слова Ісуса:

— Багато хто сьогодні ігнорує Божу благодать. Ви повинні йти і нести Добру Новину. Не дивіться на те, кому і де. Скрізь, де ви знаходитесь, євангелізуйте своїх ближніх, які нічого не знають про Слово Боже. Не забувайте про це. Євангелізуйте.

— Колись світ був врятований, завдяки Ноевому ковчезу. Сьогодні цим ковчезом є Моя Мати. З її допомогою душі будуть врятовані, бо вона приведе їх до Мене. Хто відкидає Мою Матір, той відкидає Мене.

Об'явлення Марії в Сан Ніколас ще не досить добре відомі серед віруючих, але після офіційного підтвердження єпископа Карделли дедалі більше паломників прибуватиме до Аргентини.

Зустріч української молоді Естонії в Кодасема

23-25 вересня відбудеться духовно-фізкультурно-патріотична зустріч молодих українців Естонії в Кодасема (щорічне місце проведення таборів та різних зустрічей, розташоване на 98км. від Талліна).

У програмі заплановано: молитва, спорт (спортивні змагання), ватра

- українська пісня, кулінарні змагання, спілкування та багато іншого.

Метою зустрічі є знайомство та об'єднання всієї української громади в Естонії.

Розпорядок Богослужінь

Таллінн

Неділя - 10:00 Служба Божа

Пн.- Пт. - 09:00 Служба Божа

Привітання з днем народження

Щиро вітаємо наших прихожан, які святкують своє день народження у вересні: Анастасія Гартованець (01.09.), Анна Король (01.09.), Любов Дубровська (02.09.), Андрій Кіс (04.09.), Богдан Лютюк (09.09.), Василь Юртин (18.09.), Мирон Лютюк (21.09.), Мирослава Бучко (27.09.), Віра Коник (27.09.).

Многих та Богом благословених літ.